

- Skarżące podnoszą, że strona przeciwna naruszyła art. 19 ust. 2 i art. 20 ust. 2 rozporządzenia 2016/1036, prawo skarżących do obrony oraz zasadę pewności prawa poprzez brak dostarczenia skarżącym istotnego streszczenia dowodów zebranych w trakcie dochodzenia lub ustaleń, na podstawie których strona przeciwna zaproponowała zmianę marginesu antidumpingowego skarżących. Skarżące podnoszą, że odmawiając przedstawienia im obliczenia marginesu dumpingu, strona przeciwna naruszyła prawo skarżących do obrony i zasadę pewności prawa.

- (¹) Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2018/1703 z dnia 12 listopada 2018 r. kończąca częściowy przegląd okresowy dotyczący przywozu azotanu amonu pochodzącego z Rosji (Dz.U. L 285, 13.11.2018, s. 97).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. L 176, 30.6.2016, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2019 r. — Rot Front/EUIPO — Kondyterska korporatsiia „Roshen” (РОШЕН)

(Sprawa T-63/19)

(2019/C 122/24)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rot Front OAO (Moskwa, Rosja) (przedstawiciele: adwokaci M. Geitz i J. Stock)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Dochirnie pidpriemstvo Kondyterska korporatsiia „Roshen” (Kijów, Ukraina)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego РОШЕН — rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 11 233 784

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 listopada 2018 r. w sprawie R 1872/2018-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 94 ust. 1, art. 47 ust. 5 i art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 4 lutego 2019 r. — Vlaamse Gemeenschap i Vlaams Gewest/Parlament i Rada

(Sprawa T-66/19)

(2019/C 122/25)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Vlaamse Gemeenschap i Vlaams Gewest (przedstawiciele: T. Eyskens, N. Bonbled i P. Geysens, adwokaci)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną,
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia (UE) nr 2018/1724,
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 2 TUE

Ustanowione rozporządzeniem (UE) nr 2018/1724 ⁽¹⁾ obowiązki dotyczące reżimu językowego są sprzeczne z wewnętrznym ustawodawstwem belgijskim regulującym aspekty językowe w kontekście spraw administracyjnych, znajdującym oparcie w belgijskiej konstytucji. Ten wewnętrzny reżim językowy stanowi element politycznego i konstytucyjnego szkieletu, na którym zostało oparte Państwo Belgijskie i współdefiniuje on w Belgii tożsamość narodową. Z tego względu rozporządzenie (UE) nr 2018/1724 jest sprzeczne z art. 4 ust. 2 TUE, zgodnie z którym Unia szanuje tożsamość narodową państw członkowskich.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 5 ust. 1 i 4 TUE oraz protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności.

Ustanowione rozporządzeniem (UE) nr 2018/1724 obowiązki dotyczące reżimu językowego nie są zgodne ani z zasadą przyznawania kompetencji (I) ani z zasadą proporcjonalności (II).

(I) Żadne z postanowień traktatu nie przyznaje Unii kompetencji do regulowania posługiwania się językami w ramach organów władz publicznych państw członkowskich, ani przez nie.

(II) Obowiązek udostępnienia tłumaczenia „w języku urzędowym Unii powszechnie rozumianym przez możliwie największą liczbę użytkowników transgranicznych” [art. 12 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 2018/1724] nie jest zgodny z zasadą proporcjonalności i nie jest uzasadniony. Ustanowione rozporządzeniem (UE) nr 2018/1724 wymogi dotyczące reżimu językowego są nieproporcjonalne w świetle realizowanego przez nie celu.